

Arrest

nr. 276 941 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bakweri-origine, afkomstig van Buea (South West Province). In 2019 verdween uw vader op een moment dat er geschoten werd door militairen op straat. Jullie vonden hem nergens terug nadien, en daarom gaat u ervan uit dat hij overleden is. Omdat u niet meer in Buea wou blijven, verhuisde u met uw moeder en twee kinderen naar Muyuka, waar u een bar opende. U werd er benaderd door mensen van een organisatie Able Family. Ze stelden u voor lid te worden van hun organisatie, die tegen het doden was en voor vrede en onafhankelijkheid. U diende T-shirts te maken voor de organisatie en de leden van de organisatie kwamen in uw bar vergaderen. Op 1 oktober 2019 nam u deel aan een mars voor de onafhankelijkheidsdag. Op 19 oktober 2019 werd u gearresteerd door het leger. U werd naar een plaats gebracht waar u meermaals verkracht werd.

Een van uw verkrachters hielp u te ontsnappen omdat u veel bad. Hij bracht u ook in contact met iemand die u naar België bracht. U diende zich te prostitueren om het geld dat de smokkelaar aan uw reis besteed had, terug te betalen. U deed dit tot een klant u hielp en u naar 'Fedasil' bracht om bescherming te vragen. Op 20 november 2019 vroeg u internationale bescherming in België.

U bent HIV+ en kon in Kameroen de medicijnen die u nodig had niet meer betalen.

U legt in het kader van uw verzoek een lidkaart voor van Ambazonia Governing Council' (21/11/2016 of 2018 moeilijk leesbaar) en twee attesten van klinisch psychologe C. Sterck (dd. 29/11/2021 en 7/3/2022).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde psychologische attesten (dd. 29/11/2021 en 7/3/2022) blijkt immers dat de psychologe bij u een intens psychisch lijden observeert dat gelinkt is aan een ernstige PTSD. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gemeld dat u het kon zeggen als u het antwoord op een vraag niet weet en dat u kon melden als u nood had aan een pauze (zie notities CGVSI, p. 2, 3). U maakte een nood aan pauzes echter niet kenbaar. U gaf aan het begin van het tweede onderhoud aan geen opmerkingen te hebben over het eerste onderhoud bij het CGVS (zie notities CGVS II, p.4). Aan het einde van het tweede onderhoud had u niets toe te voegen of meldde u geen problemen (zie notities CGVSII, p. 29). Ook nadat u de kopies van de notities van beide onderhouds werden opgestuurd, ontving het CGVS geen opmerkingen aangaande het verloop van beide onderhouds. Aan het einde van de onderhouds benadrukte uw advocaat telkens om -bij het nemen van de beslissing-rekening te houden met uw kwetsbare psychologische toestand en met de voorgelegde psychologische attesten en dat mogelijke geheugenproblemen een rol kunnen spelen (zie notities CGVSI, p. 36, CGVSII, p. 30). Hier wordt verder in de motivering op ingegaan, maar deze opmerkingen wijzen op zich niet op het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met uw procedurele noden tijdens de opeenvolgende onderhouds. Er werden u duidelijke, concrete vragen gesteld waarbij u blijk gaf deze vragen te begrijpen en u kon aangeven als u iets niet begreep of niet wist.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Buea en woonde u ook, net voor uw vertrek, gedurende enkele maanden in Muyuka, in Engelstalig Kameroen. U verklaart vervolging te vrezende door de Kameroense autoriteiten omdat u actief was voor een organisatie die opkwam voor de onafhankelijkheid van Ambazonia.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit volgende vaststellingen blijkt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde (recente) herkomst uit Buea en Muyuka, in Engelstalig Kameroen.

U verklaart tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS uw hele leven in Buea gewoond te hebben (zie notities CGVSI, p.5). Ook voor de DVZ verklaart u vanaf uw geboorte tot u naar Muyuka verhuisde in Buea Town gewoond te hebben (zie verklaring DVZ, nr. 10). Tijdens het eerste onderhoud gevraagd in welke wijk van Buea u woonde antwoordt u dat Buea Town de stad is en dat u het zich niet meer kan herinneren (zie notities CGVSI, p.5). Verder gevraagd naar wijken in Buea noemt u Mukunda, Bojongo en Buva. U komt niet verder dan deze drie namen, hoewel u verklaart dat er veel (wijken) zijn (zie notities CGVSI, p.6). U verklaart dat Bojongo net naast Mukunda ligt en dat Bojongo en Buva naast Buea liggen. Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u geboren te zijn in Bojongo, maar u preciseerde dat er twee Bojongo's zijn. Er is een Bojongo waar u geboren bent en een Bojongo in Buea Town waar u heenging met uw ouders toen u zo'n 22 à 23 jaar oud was. U maakt een duidelijk onderscheid tussen Bojongo en Buea (zie notities CGVS II, p. 6, 21).

Uw eerdere verklaring heel uw leven in Buea gewoond te hebben, komt hiermee reeds in het gedrang. Verder verklaart u dan weer ook zo'n 2 à 3 jaar in Gabon te hebben gewoond (zie notities CGVS II, p. 17-18). **Opnieuw houdt uw initiële bewering heel uw leven in Buea te hebben gewoond, geen stand.**

Waar u er tijdens het eerste onderhoud amper in slaagde iets in Buea te situeren of plaatsnamen te noemen, blijkt u tijdens het tweede onderhoud plots heel erg goed op de hoogte te zijn van de plaatsen in Buea en de dorpen rondom (zie notities CGVS II, p. 6, 9). Waar u tijdens het eerste onderhoud niet kon preciseren waar de boerderij van uw ouders gelegen was – u verwees enkel naar de bergen- (zie notities CGVS I, p. 6) wat reeds merkwaardig is aangezien er toch vanuit kan gegaan worden dat de plaats een naam draagt, verwijst u tijdens het tweede onderhoud naar een plaats genaamd Welle (zie notities, CGVSII, p.6).

Hoewel u er tijdens het tweede onderhoud plots opmerkelijk goed in slaagt enkele plaatsen in en rond Buea te situeren, nadat dit tijdens het eerste onderhoud niet lukte, gaat u echter volledige de mist in wat betreft uw laatste verblijfplaats Muyuka – een plaats die nog niet echt bevraagd werd tijdens het eerste onderhoud. U verklaart tussen de 5 en 7 maanden in Muyuka verbleven te hebben, tot u in oktober 2019 werd gearresteerd. U zou dus vanaf maart of april 2019 in Muyuka geweest zijn. U geeft aan dat u in die periode de hele tijd in Muyuka bleef en nergens heen ging omdat u zich moest concentreren op uw zaak (zie notities CGVS II, p.11). Echter, uit uw visumdossier (zie informatie in uw administratief dossier, blauwe map) blijkt dat u op **9 augustus 2019 in Libreville (Gabon)** een visum kreeg voor Italië dat geldig was van 10/8/2019 tot 8/9/2019. U verklaart verder tijdens het tweede onderhoud **twee maanden in Gabon** geweest te zijn om er uw paspoort te vernieuwen en het visum voor Italië te gaan halen (zie notities CGVS II, p. 18, 19). Nadat u het visum had (volgens de informatie dus op 9/8/2019) reisde u naar Italië vanwaar u na 5 dagen zou teruggekeerd zijn naar Kameroen (zie notities CGVS II, p.19). Uw verklaring gedurende 5 tot 7 maanden in Muyuka gebleven te zijn, blijkt in het geheel niet te kloppen.

U gevraagd Muyuka eens te beschrijven komt u niet verder dan eender welk Kameroens dorp te beschrijven : 'we hebben Muyuka markt, er zijn bussen. Er zijn zaken...'. U verder aangespoord en gepeild naar wat u zag als u er rondwandelde haalt u opnieuw aan: 'In Muyuka zijn vele kleine activiteiten, er zijn bussen, wandelen kan je doen....Het is er heet. Mensen gaan op en af.' Gevraagd wat er dan is, antwoordt u weer bijzonder vaag en algemeen : 'Er is de markt van Muyuka. Mensen verkochten daar fruit en zo. Er zijn bars...winkels.. als je iets wil kopen, ga je naar een winkel. Als je iets wil drinken, ga je naar een bar.' (zie notities CGVS II, p. 14). Dat u niet meer over Muyuka kan vertellen, de plaats waar u beweerdelijk zelf een bar had en waar u actief was in een organisatie en deelnam aan een manifestatie die u zelfs mee zou georganiseerd hebben (zie notities CGVS I, p. 13-15, 29), is niet aannemelijk.

Wat het al helemaal ongeloofwaardig maakt dat u van maart/april tot oktober 2019 in Muyuka zou zijn geweest, is het feit dat u er **niet van op de hoogte bent dat op 30 maart het ziekenhuis van Muyuka vernield werd door een brand** (zie notities CGVS II, p. 15; informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U verklaart nooit in het ziekenhuis van Muyuka geweest te zijn, maar u blijkt wel te weten dat het een 'mooi' ziekenhuis is. U verklaart er met niemand over gesproken te hebben omdat u niet ziek was en er niet heen moest gaan (zie notities CGVS II, p. 15), wat toch opmerkelijk is voor iemand die HIV+ is en beweert dit in Kameroen al geweten te hebben en medicatie en zorg nodig gehad te hebben (zie notities CGVS II, p. 25). Uw verklaring voor uw onwetendheid, met name dat u getraumatiseerd was door de dood van uw vader, dat u er niets wou leren kennen, dat iedereen daar binnenshuis blijft (zie notities CGVS II, p. 28) houden geen steek. Vooreerst blijkt u wel in staat geweest te zijn met I. naar Gabon te reizen om er uw paspoort en visum te regelen en vervolgens naar Italië te reizen naar het huwelijksfeest van zijn zus (zie notities CGVS II, p. 18-19, visuminformatie in uw administratief dossier). Bovendien houdt ook uw bewering dat iedereen er binnenshuis blijft geen steek, aangezien u naar Muyuka verhuisde om er een bar te openen, en u er in contact kwam met een organisatie die bij u haar bijeenkomsten hield (zie notities CGVS I, p. 13-14).

Verder is het volstrekt onaannemelijk dat u verklaart dat er in Kameroen nog geen 'spookstadacties' (Ghost Town) waren toen u er nog was. U verklaart uitdrukkelijk dat dat pas begon toen u 'hier' al was (zie notities CGVSII, p. 21). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt echter dat deze acties in Buea al plaatsvonden **sinds eind 2016**. Dat u verklaart dat deze acties pas begonnen na uw vertrek uit Kameroen kan enkel aantonen dat u sinds 2016 niet meer in Buea was. Immers, deze acties waren zichtbaar en hadden een impact op de hele bevolking van Buea, zeker voor wie verkocht op de markt, zoals u.

Uit de informatie blijkt immers dat tijdens de Ghost Town days het hele sociale en economische leven van de regio's North West en South West afgesneden was van de rest van het land. Deze acties vonden elke

maandag plaats waardoor ook markten niet konden doorgaan. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke onwetendheden niet terug te brengen zijn tot de geheugenproblemen waarvan sprake in het attest van mevrouw Sterck- klinisch psychologe (dd. 7/3/22). Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het eerdere attest dat mevrouw Sterck opstelde (dd. 29/11/2021) er geen sprake was van geheugenproblemen, hoewel zij u toen al bijna 2 jaar in behandeling had en hoewel zij in dat attest de symptomen opsomt die ze bij u zag. Pas na het eerste onderhoud wordt een attest toegevoegd dat in eerste instantie in het algemeen verwijst naar mogelijke geheugenproblemen bij PTSD (eerste bladzijde) en vervolgens vermeldt dat het meer dan waarschijnlijk is dat uw discours over de gebeurtenissen en traumatismen bepaalde incoherenties bevat of dat u moeilijkheden zou kunnen ondervinden om er op gedetailleerde wijze over te praten. Er wordt niet vermeld dat de psychologe dergelijke geheugenproblemen zelf vaststelde tijdens haar sessies met u. Er kan ook nog worden opgemerkt dat de hierboven aangehaalde elementen in verband met uw onwetendheid over de omgeving waarin u beweerd geleefd te hebben, geen rechtstreekse betrekking hebben op de traumatische gebeurtenissen die u beweert te hebben meegemaakt.

Nog meerdere vaststellingen tonen aan dat u niet recent afkomstig bent van de regio Buea of Muyuka. Zo verklaart u dat er, naast uw groep Able Family, nog vele groepen actief waren in Muyuka, maar kent u er geen één bij naam omdat u er nog nieuw was (zie notities CGVS I, p. 15) waarbij u er wel aan voorbijgaat dat u als nieuweling wel chairwoman was kunnen worden van een andere vereniging en een bar had waar uw vereniging samenkwam. Verder verklaart u zelf Bakweri te zijn, de stam die volgens u afkomstig is van Muyuka. U verklaart weliswaar dat er daar nog veel andere stammen zijn, maar u kan ze niet noemen (zie notities CGVS I, p. 16). Ook in Buea zijn er ook nog veel andere stammen waarnaar u enkel kan refereren als 'vreemdelingen', u kent de namen van de andere stammen uit de regio niet. U verklaarde op een bepaald moment tijdens het tweede onderhoud ook dat uw kinderen in Muyuka naar school gingen tot het incident (waarbij u gearresteerd werd) (zie notities CGVS II, p. 8). Later tijdens hetzelfde onderhoud verklaarde u echter dat uw kinderen niet naar school gingen in Muyuka omdat er geen school was toen, u verklaart dat u hen ook niet registreerde op de school omdat u nog wou uitzoeken of u wel in Muyuka wou blijven (zie notities CGVS II, p. 23).

Bovendien is het uiterst merkwaardig te noemen dat u, nadat uw vader zou gedood zijn in Buea, geoordeeld zou hebben dat u naar Muyuka moest verhuizen. Zelfs indien een vriendin u hierover aansprak, blijft dit een zeer opmerkelijke beslissing. U zei tegen uw moeder, na de dood van uw vader, dat jullie naar Muyuka moesten verhuizen. U wou niet thuis (in Buea) blijven omwille van zijn dood (zie notities CGVS I, p. 11-12). Vooreerst is het reeds opmerkelijk dat u tijdens het eerste onderhoud verklaarde dat het uw vriendin E. was die u overtuigde om naar Muyuka te gaan (zie notities CGVS I, p. 12), terwijl u tijdens het tweede onderhoud sprak van ene S. (zie notities CGVS II, p. 9). Dat u, na de traumatische ervaring aangaande de dood van uw vader, besloot om net naar Mukuya, een van de meest getroffen dorpen in het hele conflict, te verhuizen, is allesbehalve geloofwaardig. (zie **COI Focus "Cameroun. Crise anglophone. Situation sécuritaire."** dd. 19 november 2021, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun._crise_anglophone_-_situation_securitaire_20211119.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>).

Dat u, die enkele jaren in Libreville gewoond hebt en de mogelijkheid had om naar Italië te reizen, niet overwoog om naar een veiligere omgeving te verhuizen in plaats van naar het centrum van het conflict te gaan en uw moeder en kinderen daar zelfs enkele maanden alleen achterliet (zie notities CGVS I, p. 24), is niet aannemelijk.

Vervolgens verklaarde u voor de DVZ dat uw zus in Bojongo woont (zie verklaring DVZ, nr. 17) terwijl u tijdens het eerste onderhoud dan weer verklaarde dat uw zus verhuisde naar het dorp Buana. U preciseerde dat dat ver was en dat u haar dorp lang geleden eens bezocht (zie notities CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u echter dat uw zus in het dorp Mapanja woont, het dorp naast uw dorp (zie notities CGVS II, p.5). U tijdens dit tweede onderhoud gevraagd of u Buana kent, herkent u het als een dorp maar ontkent u dat dat is waar uw zus woont (zie notities CGVS II, p. 23). Merkwaardig genoeg verklaarde u tijdens het tweede onderhoud ook plots dat uw moeder zich, zonder uw kinderen, bij uw zus bevindt en dat ze daar naartoe ging van zodra zij Muyuka verliet. U verklaart ook geen contact meer gehad te hebben met uw moeder omdat ze daar geen telefoon hebben. Uw kinderen bevinden zich bij uw nicht D. (zie notities CGVS II, p. 6). Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u nog dat uw moeder bij een van uw familieleden, D., was aan de grens tussen Kameroen en Gabon, samen met uw kinderen. U zei dat u 2 maanden eerder nog contact had met uw moeder (zie notities CGVS I, p. 16-17, 36). Uw verklaringen over de whereabouts van uw familieleden die zich in Zuid-Kameroen zouden bevinden gaan alle richtingen uit.

Vervolgens verklaart u voor het CGVS dat u met I., de man van wie u verklaart ondertussen gescheiden te zijn, gehuwd bent in Buea, in Bojongo (zie notities CGVS I, p. 18-19, CGVS II, p. 20). Voor de DVZ verklaarde u daarentegen met hem gehuwd te zijn in Douala (zie verklaring DVZ, nr. 15a). U verklaarde ook initieel dat u het enige paspoort dat u ooit aanvroeg, aangevraagd hebt in Buea (zie notities CGVS I, p. 22-23). U uitdrukkelijk gevraagd of u uw paspoort niet in Gabon hebt aangevraagd, ontkent u dit (zie notities CGVS I, p. 23). U aan het einde van het onderhoud geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt in uw visumdossier, geeft u plots toe dat u toch in Libreville was toen u het paspoort aanvroeg en dat u het daar op de Kameroense ambassade aanvroeg (zie notities CGVS I, p. 36). Tijdens het tweede onderhoud gaf u aan zelfs gedurende een tweetal maanden in Gabon geweest te zijn om uw paspoort er aan te vragen (zie notities CGVS II, p. 19). Ook over hoe u van Muyuka naar Gabon reisde bent u niet eenduidig. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u met het vliegtuig van Douala naar Libreville ging met I. (zie notities CGVS I, p. 24). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u met de auto van Muyuka naar Gabon te zijn gegaan, en dat u nooit met het vliegtuig naar Gabon reisde (zie notities CGVS II, p. 19). Ook deze vaststellingen ondersteunen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw (recent) verblijf in Zuid-Kameroen.

Uw paspoort vermeldt als geboorteplaats weliswaar Bonjongo, maar dit zegt op zich niets over uw latere woonplaatsen en wijzig alvast het hierboven vastgestelde niet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk (recent) afkomstig te zijn uit Buea / Muyuka, in Engelstalig Kameroen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Kameroen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Buea/ Muyuka heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven zijn er nog andere elementen die aantonen dat de door u aangehaalde feiten helemaal niet geloofwaardig zijn. Vooreerst kan al worden opgemerkt dat u voor de DVZ naliel te vermelden dat uw vader om het leven kwam door het geweld in Zuid-Kameroen. Integendeel, gevraagd naar zijn verblijfplaats in Kameroen stelt u niet precies te weten waar hij is (zie verklaring DVZ, nr. 13). Na confrontatie met deze verklaringen door het CGVS duidt u dat u wel verklaarde dat hij overleden was, maar niet wist waar zijn lichaam was. Echter, nergens werd genoteerd dat uw vader overleden is. Voor het CGVS verklaart u echter dat uw vader werd neergeschoten omwille van de crisis in Kameroen en dat jullie daardoor verhuisden naar Muyuka (zie notities CGVS I, p. 11). U weet echter niet waarom uw vader gedood werd, u vond zijn lichaam nadien niet, u weet niet wanneer uw vader overleed of waar hij werd neergeschoten, u weet evenmin waar in Buea er de dag dat uw vader zou zijn neergeschoten gevochten werd (zie notities CGVS I, p. 11, CGVS II, p. 12). Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u ook dat u het lichaam van uw vader ook ging zoeken in het mortuarium in Limbe (zie notities CGVS, p. 11), terwijl u dit tijdens het tweede onderhoud ontkende (zie notities CGVS II, p. 13). Uw verklaringen over het overlijden van uw vader, wat de aanleiding zou geweest zijn voor uw vertrek naar Muyuka waar u vervolgens vervolgd zou zijn door de Kameroense overheid, zijn niet aannemelijk.

Wat betreft de problemen die u zou gehad hebben in Muyuka, verklaarde u eerst voor de DVZ dat u reeds na drie dagen wist te ontsnappen van de plaats waar u werd vastgehouden (zie verklaring DVZ dd. 23/12/2019 nr. 36). Later verklaarde u dan weer dat u 2 weken werd vastgehouden (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 16/10/2020, notities CGVS I, p. 26).

Verder kan ook geen geloof worden gehecht aan uw politieke activiteiten die tot uw problemen zouden geleid hebben. U verklaarde dat u in Muyuka in contact kwam met een organisatie, Able Family. U verklaart dat deze organisatie meetings hield in uw bar en dat u een maand na uw verhuis naar Muyuka reeds aangeduid werd als chairlady en dat u de manifestatie voor Onafhankelijkheidsdag op 1/10/2019 moest organiseren (zie notities CGVS, p. 13-14, 29). Het is uiterst opmerkelijk dat u, die blijkbaar niet op de hoogte was van de Ghosttowns (zie hoger), die hooguit 7 maanden in Muyuka zou verbleven hebben waarvan u enkele maanden in Gabon en Italië was (zie hoger), reeds na een maand door een organisatie aangesproken zou zijn om chairlady en organisator van de belangrijkste manifestatie van het jaar te worden, en dit omdat ze zagen dat u 'heel actief' was (zie notities CGVS I, p. 14).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u voor de DVZ nog verklaarde dat u 'niet officieel' actief was in een organisatie (zie vragenlijst CGVS), terwijl u voor het CGVS verklaarde chairlady geweest te zijn en in het bezit te zijn van een lidkaart van de Ambazonia Governing Council (zie notities CGVSI, p. 13-14, CGVS II, p. 27). Gevraagd sinds wanneer u bij de organisatie bent gegaan antwoordde u merkwaardig genoeg '2016' (zie notities CGVS I, p. 35) terwijl u eerder verklaarde de organisatie pas leren kennen te hebben toen u naar Muyuka verhuisde, dus in 2019 (zie notities CGVS I, p. 30). De door u voorgelegde lidkaart werd afgeleverd in 2016 of 2018 (niet goed leesbaar). Wanneer er over het jaar van afleveren tijdens het tweede onderhoud enige verwarring is (2016 of 2018) geeft u echter aan dat het 2016 is, dat u pas deelnam aan vergaderingen toen u in Muyuka was maar dat zij er 2016 op printten 'omdat ze toen begonnen zijn met de onafhankelijkheid' (zie notities CGVS II, p. 27). Er dient echter te worden opgemerkt dat dit geen steek houdt aangezien er duidelijk vermeld staat dat het om de 'issuing date' gaat, de datum van uitgifte, net boven de 'expiring date', de datum waarop het document vervalt. **Uw verklaringen over uw engagement en activiteiten voor organisaties gelinkt aan het Ambazoniaverhaal zijn bijgevolg niet geloofwaardig.**

Gezien uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben in Kameroen, noch over uw herkomst uit ZuidKameroen, geloofwaardig zijn, kan ook geen geloof gehecht worden aan de manier waarop u naar Europa reisde, met name via een persoon die u in gevangenschap zou hebben leren kennen en die u overgedragen heeft aan een man die u in de prostitutie dwong (zie notities CGVS I, p. 26). Bovendien legt u bedenkelijke verklaringen af over Yannick, de man die u van Kameroen naar België zou hebben gebracht. Enerzijds verklaarde u dat het Yannick was die u met het vliegtuig naar België bracht en u bedreigde met de dood als u zou terugkeren naar Kameroen. Bovendien was hij het die zei dat u zich diende te prostitueren om hem terug te betalen (zie vragenlijst CGVS, p. 3; notities CGVS I, p. 25-26, 30). Anderzijds, gevraagd naar de naam van de klant die u hielp te ontsnappen en u naar Fedasil bracht, verklaart u ook dat die mister Yannick heet (zie notities CGVS I, p. 33). De manier waarop u het huis waar u zich diende te prostitueren kon verlaten, wijst er ook allerm minst op dat u er tegen uw wil werd vastgehouden. U kon gewoon vertrekken (zie notities CGVS II, p. 33-34). **Gelet op het voorgaande kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de gedwongen prostitutie waarin u in België zou zijn terecht gekomen.** Nergens blijkt ook dat u voor deze problemen in België klacht hebt ingediend of bescherming hebt gezocht.

Wat betreft uw verklaring niet terug te kunnen naar Kameroen omdat u HIV+ bent en er geen medicijnen zou kunnen krijgen, kan het volgende worden opgemerkt: tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS haalde u met betrekking tot uw ziekte geen reden aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Kameroen. Uit uw verklaringen kon zelfs worden afgeleid dat u in Kameroen niet op de hoogte zou zijn geweest van uw ziekte aangezien u verklaarde dat ze pas in het Sint-Pietersziekenhuis realiseerden dat u HIV hebt (zie notities CGVS I, p. 26, 35). U uitdrukkelijk gevraagd of uw ziekte geen reden is waarvoor u niet kan terugkeren, bevestigt u dit. U had uw ziekte blijkbaar ook nog niet gemeld bij uw advocaat, wat nog eens aantoont dat het voor u geen reden was voor uw verzoek (zie notities CGVS I, p. 35). Tijdens het tweede onderhoud geeft u aan dat u reeds in Kameroen wist dat u HIV+ bent maar dat u er de medicatie niet meer kon betalen. U vreest dat u de medicatie in Kameroen niet zal kunnen betalen en dat ze er ook niet de juiste medicatie zullen hebben (zie notities CGVS II, p. 25). U haalt verder geen vrees aan met betrekking tot uw gezondheidssituatie. Vooreerst kan hierover worden opgemerkt dat u – ondanks dat dit gevraagd werd (zie notities CGVS I, p. 5, 37, CGVS II, p. 4) – naliel het CGVS een attest te bezorgen aangaande uw ziekte. Aangezien u geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aantoont met betrekking tot uw ziekte, kan verder worden verwezen naar de geëigende procedure voor het beoordelen van uw nood aan verzorging in België zijnde de procedure 9ter tot medische regularisatie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Kameroen wordt momenteel grotendeels bepaald door de zogenaamde “Engelstalige crisis” (zie **COI Focus “Cameroun. Crise anglophone. Situation sécuritaire.”** dd. 19 november 2021, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_crise_anglophone_-_situation_securitaire_20211119.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Het gaat hierbij echter om een **gelokaliseerd conflict** dat zich in hoofdzaak beperkt tot **de Engelstalige regio's North West en South West**. In de Engelstalige zone van het land vinden er actueel regelmatig confrontaties plaats tussen de Kameroense troepen en de verschillende gewapende separatistische groeperingen. Het geweld blijft dan ook voortduren in de Engelstalige zone, met een aantal piekmomenten. Zowel de overheidstroepen als de verschillende separatistische groeperingen maken zich in de Engelstalige regio's schuldig aan mensenrechtenschendingen. Wat **de Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient echter te worden vastgesteld dat deze regio, met uitzondering van een paar geïsoleerde incidenten, niet getroffen wordt door het geweld gelieerd aan de Engelstalige crisis. Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat talrijke Engelstaligen, voornamelijk vrouwen en kinderen, toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze vaak in precaire omstandigheden leven. De Engelstalige IDP's genieten er echter wel degelijk hulp en sympathie vanwege de Franstalige gastgemeenschap. Er is geen sprake van spanningen tussen de twee gemeenschappen. De geraadpleegde bronnen geven voorts hoofdzakelijk aan dat Engelstalige IDP's geen gerichte discriminatie ondervinden vanwege de autoriteiten, louter omwille van het feit dat ze Engelstalig zijn. Er vinden nog altijd razzia's plaats binnen de Engelstalige gemeenschap in Franstalig Kameroen, maar het aantal is aanzienlijk gedaald in 2021. Sommige IDP's worden gearresteerd met de bedoeling hen te intimideren of geld af te persen. Uit het geheel van de informatie blijkt echter nog steeds dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen bestaan tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen én dat er ook in Franstalig Kameroen Engelstaligen verblijven. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Kameroen is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Kameroense nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Kameroen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Kameroen of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Kameroen een reëel risico op ernstige schade loopt.

De door u voorgelegde documenten wijzigen het voorgaande niet. De lidkaart van Ambazonia Governing Council werd hierboven reeds besproken. U legt ook twee attesten voor van klinisch psychologe Catherine Sterck (dd. 29/11/2021 en dd. 7/3/2022) die ook al deels werden besproken hierboven. Wat betreft de psychologische attesten kan reeds worden gesteld dat hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, deze neergelegde stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale toestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij/zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen zijn ontstaan en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt, zoals het attest dd. 29/11/2021 ook aangeeft: ‘sur base des propos..., D'après Madame...’.

Het eerste attest maakt gewag van enkele symptomen die de psychologe bij u waarnam gedurende de twee jaar die u reeds bij haar in behandeling was, zoals concentratieproblemen. Daarom werd u aan het begin van het onderhoud gemeld dat u het kon vragen als u onderbreking nodig had. U vroeg echter geen onderbreking en meldde bij het volgende onderhoud geen opmerkingen over het eerste onderhoud wanneer daarnaar gevraagd werd, waardoor kan worden aangenomen dat u zich in staat voelde om de

gestelde vragen te beantwoorden. Wat betreft het tweede attest en de mogelijkheid van geheugenproblemen die daarin opgeworpen wordt, kan verwezen worden naar bovenstaande. Bovendien – daar waar het attest stelt dat er zich een vermindering van het geheugen kan voordoen van ‘détails périphériques’ – kan nog worden toegevoegd dat een groot deel van de hierboven aangehaalde elementen die de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas aantonen bezwaarlijk als ‘détails périphériques’ kunnen aanzien worden. Het hoofdargument van deze beslissing – met name dat u het in geen geval geloofwaardig kan maken dat u recent in Zuid – Kameroen was – raakt bovendien niet aan uw geheugen over de door u beweerde traumatische gebeurtenis op zich. Waar het attest stelt dat PTSD vooral gelinkt wordt aan geheugenproblemen waarbij het voornamelijk gaat om moeilijkheden om zich de traumatische gebeurtenis op een coherente wijze te herinneren, kan dan ook worden opgemerkt dat de talrijke incoherenties die in uw verhaal werden vastgesteld, zich niet beperken tot de beweerde traumatische gebeurtenissen.

Ten slotte kan nog worden gewezen op het feit dat er in uw visumaanvraag voor Italië gewag wordt gemaakt van een zoon, P.M.J. (°30/01/2010 te Yaoundé), die met u zou meereizen naar Italië. Zelf vermeldde u deze zoon noch op de DVZ noch bij het CGVS. Ook blijkt uit uw visumdossier dat uw (ex)-man I., met wie u naar Italië zou gereisd hebben, in april 2019 aankwam in Brussel en er in juni 2019 weer vertrok, wat toch enig band met België doet vermoeden voor uw beweerde problemen in Kameroen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden. Op 9 december 2021 en op 15 maart 2022 werden de respectievelijke kopies van de notities u opgestuurd. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de navolgende schendingen:

- “- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Verbod van willekeur”.

Verzoekster vat het verzoekschrift aan met het citeren van de bestreden beslissing en het geven van een theoretische toelichting bij de voormelde geschonden geachte bepalingen.

Verzoekster ontwikkelt het middel verder als volgt:

“5. Verzoeker hekelt vooreerst het feit dat haar psychologische toestand ogenschijnlijk niet au sérieux werd genomen door het CGVS.

Verder hekelt verzoeker dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is. Het CGVS miskent bovendien de bewijskracht van de documenten van verzoeker en baseert haar gehele falende motivering op details die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Zo kunnen de kleine discrepanties tussen het DVZ interview en het CGVS interview die niet van aard zijn enig doorslaggevend effect te hebben op de asielbeoordeling niet worden weerhouden bij de beoordeling over het gegrond karakter van de asielaanvraag.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan – quod non – dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien :

- zij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;*
- alle relevante elementen waarover zij beschikt zijn voorgelegd ;*
- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag;*
- verzoeker heeft haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België);*
- onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.*

Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS haar asielrelaas als ongeloofwaardig afdoet. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor de overheid in haar thuisland hetgeen de reden vormde voor haar vertrek uit Kameroen.

De situatie die zij als Engelstalige zou dienen te ondergaan wordt bovendien onderschreven door objectieve informatie (stuk 3).

Indien Verzoeker terug zou moeten keren naar Kameroen zal zij aldaar geïsoleerd worden door de Kameroense autoriteiten. Verzoeker werd in het verleden reeds het voorwerp van een arrestatie dewelke schering en inslag zijn in Kameroen voor Engelstaligen zoals verzoeker. Zij heeft aldus een gegronde vrees om te worden onderworpen aan een behandeling louter omwille van het feit dat hij aan een bepaalde bevolkingsgroep toebehoort.

Aan verzoeker worden in Kameroen op systematische en ingrijpende wijze haar rechten ontnomen omdat zij tot een bepaalde bevolkingsgroep behoort, met name de Engelstalige. Indien verzoeker naar Kameroen zou moeten terugkeren zal zij immers gediscrimineerd worden nu zij de Franse taal niet beheerst. Verder betreft zij iemand te zijn die is behept met een bijzondere kwetsbaarheid, gelet op haar HIV-besmetting.

Dat ook ingevolge haar besmetting naar alle redelijkheid kan worden aangenomen dat zij zal worden gediscrimineerd. Dat zij als geïsoleerde vrouw als afvallige zal worden behandeld zonder gewaarborgde rechten en haar verder misbruik te beurt zal vallen.
[citaten uit landeninformatie]

Dat haar ook de toegang tot de medische dienstverlening zal worden bemoeilijkt.

Dat verzoeker tevens kampt met ernstige psychologische problemen ingevolge de verkrachting die haar te beurt is gevallen.

Dat verzoeker alvorens de nodige adequate psychologische behandeling te hebben genoten verder geprostitueerd werd.

Dat aldus kan worden aangenomen dat er ernstig psychologisch trauma aanwezig is, in hoofde van mevrouw. Ernstig psychologisch trauma dat haar weerslag kan hebben op de door haar afgelegde verklaringen. In welke verschijningsvorm dan ook. In het verlengde daarvan wordt haar toekomst verder gehypothetiseerd nu zij geen werk zal vinden.

In het verlengde daarvan zal zij niet kunnen voorzien in de meest elementaire basisbehoeften waardoor zij een onmenselijk en vernederend bestaan zal moeten lijden. In weerwil van hetgeen het CGVS verkeerdelijk voorhoudt, is verzoeker dus wel degelijk het voorwerp van een ingrijpende en systematische discriminatie omdat zij tot een bepaalde (sociale) bevolkingsgroep behoort. Ook op administratief vlak wordt verzoeker gediscrimineerd. Dit zal zich tevens vertalen in een gebrek aan toegang tot gezondheidszorg terwijl verzoeker op zijn minst psychiatrische hulp nodig heeft waarvan ter staving de

nodige stukken werden aangebracht. Dat zij tevens de nodige medicatie nodig heeft teneinde haar HIV onder controle te houden.

Verzoeker heeft zoals gezegd een uitermate kwetsbaar profiel. Op die manier zou haar leven in Kameroen verder ondraaglijk worden.

In weerwil van wat het CGVS Uw Raad wil laten geloven is er bovendien wel degelijk een aanzienlijk risico op blootstelling aan geweld in Kameroen dat bovendien op ieder moment nog verder kan escaleren.

Dit wordt bovendien niet alleen onderschreven door de objectieve informatie waarnaar werd verwezen maar tevens door de FOD Buitenlandse Zaken: [citaten uit reisadvies]

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de terugkeer naar zijn thuisland dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Uit het bovenstaande volgt minstens dat verzoeker bij terugkeer naar Kameroen in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam. Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Kameroen en aldaar een menswaardig leven te leiden."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster "stuk 3: objectieve informatie over de situatie in Kameroen"

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. In het verzoekschrift hekelt verzoekster dat haar psychologische toestand ogenschijnlijk niet *au sérieux* genomen wordt door verweerder.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat aan verzoekster steunmaatregelen werden verleend omwille van haar psychologische situatie, alsook dat rekening werd gehouden met haar psychologische problemen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde psychologische attesten (dd. 29/11/2021 en 7/3/2022) blijkt immers dat de psychologe bij u een intens psychisch lijden observeert dat gelinkt is aan een ernstige PTSD.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gemeld dat u het kon zeggen als u het antwoord op een vraag niet weet en dat u kon melden als u nood had aan een pauze (zie notities CGVSI, p. 2, 3). U maakte een nood aan pauzes echter niet kenbaar. U gaf aan het begin van het tweede onderhoud aan geen opmerkingen te hebben over het eerste onderhoud bij het CGVS (zie notities CGVS II, p.4). Aan het einde van het tweede onderhoud had u niets toe te voegen of meldde u geen problemen (zie notities CGVSI, p. 29). Ook nadat u de kopies van de notities van beide onderhouds werden opgestuurd, ontving het CGVS geen opmerkingen aangaande het verloop van beide onderhouds. Aan het einde van de onderhouds benadrukte uw advocaat telkens om -bij het nemen van

de beslissing- rekening te houden met uw kwetsbare psychologische toestand en met de voorgelegde psychologische attesten en dat mogelijke geheugenproblemen een rol kunnen spelen (zie notities CGVSI, p. 36, CGVSI, p. 30). Hier wordt verder in de motivering op ingegaan, maar deze opmerkingen wijzen op zich niet op het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met uw procedurele noden tijdens de opeenvolgende onderhouden. Er werden u duidelijke, concrete vragen gesteld waarbij u blijk gaf deze vragen te begrijpen en u kon aangeven als u iets niet begreep of niet wist.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”.

Voorgaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent.

Te dezen dient ook opgemerkt dat artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat de Raad in het kader van dit beroep nagaat of verzoekster wel degelijk passende steun heeft gekregen. Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd of dat de niet-toepassing of de slechte toepassing van de bijzondere procedurele waarborgen worden betwist in het kader van huidig beroep. De Raad dient bijgevolg na te gaan of verzoekster passende steun heeft gekregen, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid en in het licht van de doelstelling die erin bestaat dat verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekster stelt louter dat haar psychologische problemen niet serieus worden genomen door verweerder, maar laat na toe te lichten op welke wijze zij niet in staat was om haar rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om aan haar verplichtingen te kunnen voldoen, noch welke maatregelen hiertoe dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden.

Verder dient vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing op omstandige en draagkrachtige wijze heeft gemotiveerd omtrent de door verzoekster neergelegde psychologische attesten:

“U legt ook twee attesten voor van klinisch psychologe C. Sterck (dd. 29/11/2021 en dd. 7/3/2022) die ook al deels werden besproken hierboven. Wat betreft de psychologische attesten kan reeds worden gesteld dat hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, deze neergelegde stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels werden opgelopen. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale toestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij/zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen zijn ontstaan en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt, zoals het attest dd. 29/11/2021 ook aangeeft : ‘sur base des propos..., D’après Madame...’. Het eerste attest maakt gewag van enkele symptomen die de psychologe bij u waarnam gedurende de twee jaar die u reeds bij haar in behandeling was, zoals concentratieproblemen. Daarom werd u aan het begin van het onderhoud gemeld dat u het kon vragen als u onderbreking nodig had. U vroeg echter geen onderbreking en meldde bij het volgende onderhoud geen opmerkingen over het eerste onderhoud wanneer daarnaar gevraagd werd, waardoor kan worden aangenomen dat u zich in staat voelde om de gestelde vragen te beantwoorden. Wat betreft het tweede attest en de mogelijkheid van geheugenproblemen die daarin opgeworpen wordt, kan verwezen worden naar bovenstaande. Bovendien – daar waar het attest stelt dat er zich een vermindering van het geheugen kan voordoen van ‘détails périphériques’ - kan nog worden toegevoegd dat een groot deel van de hierboven aangehaalde elementen die de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas aantonen bezwaarlijk als ‘détails périphériques’ kunnen aanzien worden. Het hoofdargument van deze beslissing – met name dat u het in geen geval geloofwaardig kan maken dat u recent in Zuid – Kameroen was – raakt bovendien niet aan uw geheugen over de door u beweerde traumatische gebeurtenis op zich. Waar het attest stelt dat PTSD vooral gelinkt wordt aan geheugenproblemen waarbij het voornamelijk gaat om moeilijkheden om zich de traumatische gebeurtenis op een coherente wijze te herinneren, kan dan ook worden opgemerkt dat de talrijke incoherenties die in uw verhaal werden vastgesteld, zich niet beperken tot de beweerde traumatische gebeurtenissen.”.

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstige weerlegging van voorgaande motieven. Zij beperkt zich immers tot het louter stellen dat ze kampt met ernstige psychologische problemen ingevolge de verkrachting en dat het trauma een weerslag kan hebben op haar verklaringen. Hiermee slaagt zij er echter niet in voormelde terechte en pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen.

5. Verzoekster meent verder dat zij in geval van terugkeer naar Kameroen geen toegang tot medische dienstverlening zal krijgen, terwijl zij nood heeft aan psychiatrische hulp, alsook aan medicatie teneinde haar HIV onder controle te houden.

Verzoekster blijft echter bij loutere beweringen en toont met geen enkel concreet element aan dat haar medische of psychologische zorg zou worden geweigerd in Kameroen.

Bovendien gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar HIV-besmetting en haar bewering in Kameroen geen medicijnen te kunnen verkrijgen:

“Wat betreft uw verklaring niet terug te kunnen naar Kameroen omdat u HIV+ bent en er geen medicijnen zou kunnen krijgen, kan het volgende worden opgemerkt: tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS haalde u met betrekking tot uw ziekte geen reden aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Kameroen. Uit uw verklaringen kon zelfs worden afgeleid dat u in Kameroen niet op de hoogte zou zijn geweest van uw ziekte aangezien u verklaarde dat ze pas in het Sint-Pietersziekenhuis realiseerden dat u HIV hebt (zie notities CGVS I, p. 26, 35). U uitdrukkelijk gevraagd of uw ziekte geen reden is waarvoor u niet kan terugkeren, bevestigt u dit. U had uw ziekte blijkbaar ook nog niet gemeld bij uw advocaat, wat nog eens aantoont dat het voor u geen reden was voor uw verzoek (zie notities CGVS I, p. 35). Tijdens het tweede onderhoud geeft u aan dat u reeds in Kameroen wist dat u HIV+ bent maar dat u er de medicatie niet meer kon betalen. U vreest dat u de medicatie in Kameroen niet zal kunnen betalen en dat ze er ook niet de juiste medicatie zullen hebben (zie notities CGVS II, p. 25). U haalt verder geen vrees aan met betrekking tot uw gezondheidssituatie. Vooreerst kan hierover worden opgemerkt dat u – ondanks dat dit gevraagd werd (zie notities CGVS I, p. 5, 37, CGVS II, p. 4)- naliet het CGVS een attest te bezorgen aangaande uw ziekte. Aangezien u geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aantoont met betrekking tot uw ziekte, kan verder worden verwezen naar de geëigende procedure voor het beoordelen van uw nood aan verzorging in België zijnde de procedure 9ter tot medische regularisatie.”.

6. Wat betreft verzoeksters vrees voor de Kameroense autoriteiten omwille van haar activiteiten voor Able Family, een organisatie die opkomt voor de onafhankelijkheid van Ambazonia, sluit de Raad zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeksters wisselende verklaringen aangaande haar woonplaatsen voorafgaand aan haar komst naar België duiden erop dat haar bewering heel haar leven in Buea te hebben gewoond niet waarachtig is;

- verzoekster slaagde er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud amper in iets in Buea te situeren of plaatsnamen te noemen en dit in duidelijke tegenstelling met het tweede persoonlijk onderhoud tijdens hetwelk ze erg goed op de hoogte was van de plaatsen in Buea en de dorpen rondom;

- verzoeksters verklaring gedurende 5 tot 7 maanden in Muyuka verbleven te hebben, blijkt, gelet op de inhoud van haar visumdossier, niet te kloppen;

- het is niet aannemelijk dat verzoekster, die beweerdelijk van maart/april tot oktober 2019 in Muyuka verbleef, er een bar had en er politiek actief was, amper iets kan vertellen over Muyuka en bovendien niet op de hoogte is van het feit dat het ziekenhuis van Muyuka op 30 maart 2019 vernield werd door een brand;

- verzoekster verklaarde dat er in Kameroen nog geen ‘spookstadacties’ waren toen zij er nog was, terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat deze acties in Buea plaatsvonden sinds eind 2016 en impact hadden op de gehele bevolking en zeker op wie verkocht op de markt, zoals verzoekster;

- verzoekster kent geen andere (dan haar eigen) politieke groepen of stammen in Muyuka en kan evenmin andere stammen in Buea benoemen;

- het is geenszins aannemelijk dat verzoekster, na de traumatische ervaring aangaande de dood van haar vader, besloot om te verhuizen naar Muyuka, één van de meest getroffen dorpen in het hele conflict;

- verzoeksters verklaringen over de *whereabouts* van haar familieleden die zich in Zuid-Kameroen zouden bevinden, gaan alle richtingen uit;

- verzoekster legt incoherente verklaringen af aangaande de plaats waar zij huwde met I. (Buea dan wel Douala), de plaats waar zij haar paspoort aanvraag (Buea dan wel Gabon) en haar reisweg van Muyuka naar Gabon (met het vliegtuig van Douala naar Libreville dan wel met de auto van Muyuka naar Gabon);
- aangezien verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk (recent) afkomstig te zijn uit Buea/Muyuka, in Engelstalig Kameroen, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is;
- verzoeksters verklaringen aangaande het overlijden van haar vader zijn incoherent en niet aannemelijk;
- verzoekster maakt haar engagement en activiteiten voor organisaties gelinkt aan het Ambazonia-verhaal niet aannemelijk;
- gezien verzoeksters verklaringen over haar problemen in en herkomst uit Zuid-Kameroen niet geloofwaardig zijn, kan evenmin geloof worden gehecht aan de manier waarop verzoekster naar Europa zou gereisd zijn, met name via een persoon die verzoekster in gevangenschap zou hebben leren kennen en die haar overgedragen heeft aan een man die haar in de prostitutie dwong;
- verzoeksters verklaringen over de gedwongen prostitutie in België zijn niet geloofwaardig.

Verzoekster onderneemt in het verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas en haar vermeende (recente) herkomst, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoekster komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar herkomst en asielrelaas, het hekelen van de motivering van verweerder op algemene en vage wijze, het verwijzen naar haar bijzondere kwetsbaarheid gelet op haar HIV-besmetting, het benadrukken dat zij in geval van terugkeer naar Kameroen zal worden gediscrimineerd omdat zij behoort tot de bevolkingsgroep van Engelstalige Kameroeners en zij geen Frans spreekt en het aanhalen van algemene informatie inzake de situatie van Engelstaligen in Kameroen. Dit kan evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht waarmee verzoekster er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

7. Verzoekster wijst erop dat zij tot de Engelstalige minderheid van Kameroen behoort, stelt dat zij omwille hiervan zal worden gediscrimineerd in geval van terugkeer naar Kameroen en verwijst naar algemene informatie inzake de discriminatie van Engelstaligen in Kameroen.

Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoekster toont met haar verwijzingen naar algemene informatie en het loutere gegeven dat zij tot de Engelstalige minderheid van Kameroen behoort en geen Frans spreekt niet concreet aan dat zij in geval van terugkeer naar Kameroen het slachtoffer zal worden van discriminatie die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster concretiseert de door haar gevreesde discriminatie op geen enkele wijze.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen dient hernomen dat verzoekster moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op haar werkelijke regio van herkomst, achtergrond en verblijfplaats(en). Het is nochtans de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader dient benadrukt dat het de Raad niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, achtergrond en verblijfplaats(en) van verzoekster voor haar komst naar België, over verzoeksters reële problemen en situatie en over de vraag of verzoekster al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is.

Verzoeksters verwijzingen naar algemene informatie inzake de situatie in (Engelstalig) Kameroen zijn, gezien verzoekster heeft nagelaten de waarheid te vertellen over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar komst naar België en haar (recente) herkomst uit Engelstalig Kameroen hoegenaamd niet aantoon, in deze niet dienstig.

Inzake het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat dit is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS